

je u gotovu rasulu. Teosofijsko maštanje zavelo je i neke katolike, jer teosofi uvijek tvrde, da njihova nauka ne dira ni u čiju vjeru, nasuprot pogoduje nultarnjem „esoteričkom“ razumijevanju svake vjere.

Iz dojakošnjeg razlaganja bjelodano izlazi, da je Crkva s pravom osudila teosofiju. Zboru naime sv. Oficija stavljeno je slijedeće pitanje: „Može li se nauka, što se danas zove teosofija, dovesti u sklad s naukom katoličkom, i prema tome, da li je dopušteno pristupati u teosofijska društva, pribivati njihovim sastancima, čitati njihove knjige, smotre, novine i spise?“ Odlukom od 18. srpnja 1919. odobrenom od sv. Oca Pape odgovori pomenuti zbor **negativno**: katoliku je dakle zabranjeno začlaniti se u teosofijska društva i zalaziti u njih te bez dozvole čitati teosofijske spise. Steiner doduše u svojem tjedniku „Die Dreigliederung des sozialen Organismus“ (br. 8.) naziva odluku svete Stolice „atentatom na povjesni zadatak samoodređenja individuuma“; to dakako ne stoji, ali je svakako sigurno, da je teosofija atentat na Bogom objavljenu vjeru i na — zdrav razum.*)

M. Vanino D. I.

UMIJEĆE MOLITVE.

Napisao Mgr. de Mathies. — Prevodi B. Stržić.

NEVJERA I „POLUVJERA“.

VII.

Sad treba koju reći o prigovorima protiv vjere, što ih čine nevjernici i ljudi slabe vjere. Čudno je, da se uopće prigovara nečemu, što više u svakoj religiji kroz sve vijekove ljudi svake dobi, spola i staleža kao nešto posve razumljivo, naravno! Čudno

*) Les Nouvelles religieuses 1919. br. 17, Stimmen der Zeit, stud. 1919. i Acta apostolicae Sedis 1919., br. 11.

je, a ipak razumljivo. Jer, kad se Bog, prva i najviša istina, najsavršenije i najslobodnije duhovno biće, vječna, neograničena volja zaniče, poriče se i općenje s Bogom. Nitko ne će da se moli iluziji, utvari, praznome pojmu, osim možda sentimentalnoga pjesnika, koji stvara za sebe svakojake bogove i genije. I na boga, koji je istovjetan sa svijetom, ne će nitko upravljati svoje želje, uzdisaje i hvale, osim na romantičan, bajoslovan način. Ateisti, panteisti, panenteisti i monisti govore i pišu doduše mnogoput baš čuvstveno u religijskim izričajima ali posve logički zabacuju molitvu kao stvar sasvim nepodesnu. Tko nije uvjeren, da ima Bog, kako može da moli? Pa je vrlo žalosna dosjetka, što je iskazuje tobožnja „molitva oprezna nevjernika“ agnostika — ovako: „Dragi Bože — ako jesi — spasi moju dušu, ako je imam“. Agnostici ne mare ni za što. Uprav za najviše istine, za najdublju spoznaju interesiraju se najmanje. Takovo duševno stanje svakako je bolesno. Pa se nije čuditi, što nam se agnostici podsmijevaju, kad molimo. To je idiotsko podsmijevanje.

Sad hoću da ti kažem, dragi čitaču, kako se ne ću više da bavim nevjernicima, budući da ovoj mojoj knjižici nije svrha dokazivati, da ima Bog. Ona gradi već na filozofskom ili vjerničkom uvjerenju, da ima slobodno, najviše biće. Pisana je u prvom redu za kršćane, točnije katoličke kršćane. ~~Ag~~ govori ~~o~~ o molitvi. ty

Ali nažalost treba da se ipak obazirem i na one, koji su slabe vjere ili napo vjeruju. A to su za mene oni ljudi, koji nijesu ozbiljno i prema svojoj obrazovanosti proučavali katoličku vjeru, njezin početak i njezinu obranu. Ljudi, koji svakojako prigovaraju našoj vjeri a nikako se ne trude da nađu i odgovore na svoje prigovore. Ljudi, koji su možda odveć zaposleni ili koji ne znaju ili nijesu vješti da razmišljaju o duhovnim stvarima. Ljudi, koji su odviše oholi ili tjelesni da ljube Boga. Ljudi, koji ne-

čudoredno žive, kojima srce nije dosta čisto, da gledaju Boga, ili na koje veoma utječe nevjernička okolina. Među njima su i mnogi, koji idu za obzirom ljudskim ili s kojih drugih razloga neće da se priznaju pristašama kršćanskoga čudoreda. Svima tima je teško, često gotovo nemoguće, moliti. Prigovaraju molitvi, da se oslobode dužnosti da mole. Cestoput nestaje svih njihovih tobožnjih teškoća protiv vjere za timi čas, ako se samo jedamput dobro ispovjeda. To je svakidašnje iskustvo katoličkoga dušobrižnika. Cestoput su se „teškoće“ dublje u dušu zasjekle. Zaradi takovih slabovjernih i poluvjernih treba da odgovorimo na neke prigovore.

Veli se n. pr.: „Svjetski događaji razvijaju se po određenim, nepromjenljivim zakonima. I kad bi bio Bog, ne bi se dao sklouuti molitvama da dira u prirodni red, da postupa po molitvenim željama“. Ajde da vidimo, da li je tako. Najprije mislim i što više proučavam sve više bivam uvjeren, da mi ne poznajemo kako treba svih sila i zakona vaseljene pa da pošteno ne možemo suditi, da li ne može najviša mudrost iznaći izuzetke od prirodnoga reda, kako ga naša mudrost zamišlja, na onaj način, da se nikako ne poremeti zbiljski prirodni red. Ali na pomenuto ne ćemo se obazirati. Dopustit ćemo ovdje, da je dokazano, da je ovaj prirodni red, t. j. da su svi prirodni zakoni nepromjenljivi. Može li Bog unatoč tome molitvu, t. j. prošnju uslišiti. Molitvu zahvalnu i kojom Boga slavimo ne idu prigovori o nepromjenljivosti prirodnih zakona.

O BRAKU PO VOLJI BOŽJOJ.

CRKVENI OCI I OFICIJELNA CRKVA O BRAKU.*)

„Brak neka drže svi u časti i ženitbena postelja nek je čista, častan neka je brak (Honorabile connubium, thorus immaculatus), a bludnicima i preljubocincima suditi će Bog“. To je nauka sv. Pavla (Hebr.

*) V. Život I., br. 5.